

3,287,000 православни, 50,000 (60,000) католици и 250,000 мохамедани. Но ние са отдалечихме от своятъ предмѣтъ.

Въ пжрвите, исторически извѣстни времена, славянските езици сж биле дѣйствително несравнено по-близо единъ до други, нежели днесъ. Ние можеме да са увѣриме въ това изъ оние памѣтници, които сж останале отъ старите времена, като напримѣръ, изъ „Острѣмирово евангелие“, на което езикътъ не е до толкова далечъ отъ чехската поезия „Сждѣтъ на Любуша“, отъ хорутанските „Фрейзингенски ржкописи“ и отъ др. т., до колкото въ сегашнѣото време сж далече между себѣ си тие нарѣчия. Но при сичко това още въ онова време е сжществувало значително отличие въ езикътъ, което ние намираме въ пжрвите стари памѣтници на различни славянски нарѣчия. Това различие са е увеличало безпренятствено, защото славянските племена не сж имале между себѣ си ни господарствено, ни литературно единство. Най-напредъ изчезнало богатството на формите, послѣ са измѣниле ударенията и най-послѣ са преобразило произношението на нѣкои звукове. Слѣдъ време са измѣниль и самиятъ рѣчникъ: едни нарѣчия сжхраниле едни старо-славянски думи, а други — други; едно нарѣчие прекроѣвало и преправяло пжрвоначалните думи по своята воля, а друго ги исхвѣргало и замѣняло съ чужди; най-послѣ, едно племе са подчиняло на чуждите влияния и измѣняло даже и самите форми на езикътъ, а друго преобразѣвало тоя езикъ безъ ничие влияние, т. е. въ своята домашна околина. Така напримѣръ, въ бжлгарскиятъ езикъ биле изгубени падежите и замѣниле са